

Дамян Дамянов

Стриптийз

Как често във живота блудкав,
в отчаян миг или в позорен,
разголвах като проститутка
душата си пред чужди хора.
И търсещ помощ, търсещ вяра,
недочувайки дори как плаче,
аз я разхождах сред пазара,
да припечеля от зяпачи.
И те се трупаха и – моля:
„Насам! Насам! Сган лицемерна!“
танцуваше тя – тъжно гола
под собствената си латерна.
И капеха: сълзи в земята
и стъпки по пръстта нагрена,
и – срам и болки по снагата,
грошове – в капата съдрана.
Но свърши зрелището. Сълзи,
тълпи – изчезнаха. Сам. Вятър рошав.
И само тя, душата зъзне
насред площада гола още.
И най-последна я прибирам.
Душа ли? Имаш много здраве,
народе! Свърши панаира!
В балтон я пъхвам. Зид ѝ правя!
Но през зида и през балтона,
през времето пак я напада
проклетият зъл вятър – оня,
останал още от площада.

23. VI. 1988 г.

КРАЙ

© 1988 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Вася Константинова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8585>]